

Už nejsme kasička, peníze se musí točit

Český svaz tanečního sportu hospodaří s ročním obratem dvanáct až třináct milionů korun. Na co je vynakládá a jaké změny zavedl? Na otázky redakce odpovídá viceprezident pro ekonomiku **Pavel Tejc**.

Kdybyste měl zmínit jednu zásadní změnu ve financování, která by to byla?

Jednoznačně financování reprezentace. Rozdělili jsme milion korun, za což se nestydím a dovedu si ho obhájit. Převzali jsme svaz ve vynikajícím finančním stavu, jenže předchozí vedení se chovalo jako státní banka. Vytvořilo značnou rezervu, což je ale proti smyslu instituce, která má peníze „rozhazovat“ ve prospěch tanečníků. Nebyly vyčerpány ani peníze z loterií.

Národní reprezentace byla podvyživená, dostala maximálně letenku na mistrovství světa. Prakticky jediným způsobem čerpání byl projekt Sportovního centra mládeže, což byl ovšem podle našeho názoru paskvil.

Proč? Nadějně páry dostaly možnost lekcí s vybranými zahraničními trenéry.

Mně nikdo nevysvětlí, jaký má smysl, že přijede například španělská trenérka, která neumí moc dobře anglicky, něco se snaží vysvětlit dvanáctiletému děcku, za těch 45 minut si ani pořádně neřeknou nazdar, nicméně sto euro putuje do Španělska bez jakéhokoli efektu. Proto jsme zavedli nový systém, kdy peníze za páry v reprezentaci dostane klub a trenér rozhodne, jak s nimi naloží.

Kontrolujete, jak a kolik z nich například dostane dotyčný pár?

Nekontrolujeme. Pokud trenér vytrénoval pár na reprezentační úroveň, tak ho ani nechci kontrolovat. Maximální dotace je zhruba 60 tisíc na rok ročně na pár, který dostane klub. To je například jeden kemp s deseti lekci zahraničního trenéra. Pokud vím, tak v drtivé většině to klub použije pro daný pár – jinak by ho asi dost namíchnul. A i kdyby ne a peníze putovaly na rozvoj klubu a ostatních členů, je to jeho rozhodnutí. Mimochodem v roce 2016 jsme dostali od MŠMT 100 tisíc, letos 700 tisíc, protože výkon reprezentace šel nahoru, čímž se zlepšil koeficient pro čerpání dotací. Hlavní změna nastala v tom, že už nejsme kasička, ale rozdělujeme peníze.

Na druhé straně, s rokem 2018 přijde i jedno nepopulární opatření, a to zvýšení ročního členského poplatku z 1400 na 1900 korun. Proč?

K úpravě částky dochází po deseti letech. Chceme posílit roli klubů. Nezvyšujeme poplatky proto, abychom je rozkradli, do centrálního rozpočtu svazu půjde stejná částka jako dosud, ale

těch 500 korun půjde přímo do klubu. A taky jsme chtěli zamezit tzv. mrtvým duším – možná si pamatujete, jak před dvěma roky kolem voleb došlo k účelovému nabírání nových členů. Ale to samozřejmě nebyl primární cíl.

Tři divize ovšem byly proti zvýšení. Neuměli jste jim to vysvětlit?

Neřekl bych, že byly proti divize, spíše jednotlivci. Když už zmiňujete divize, chtěli bychom, aby se základními stavebními kameny staly kluby. To ony přivádějí páry, nikoli divize, které slouží jen jako koordinátor lokálních soutěží a na to stačí jeden člověk.

Vy jste šéf velkého pražského klubu. Co mohu jako člen očekávat za to, že klub dostane víc peněz?

Lepší servis. Já bych ho i vyžadoval. Máme dvě stě členů, což je 80 tisíc navíc, s tím už můžu něco udělat, třeba zorganizovat několik seminářů se zahraničními trenéry pro členy klubu zdarma. Nebo podpořit své úspěšné páry, i když jen na ně bych to dát nechtěl, protože ti mají jiné zdroje.

Komise sportovců opakovaně žádala o plnou úhradu nákladů pro reprezentační páry, které jedou na mistrovství světa a platí i cestu trenéra.

Ano, oblíbené téma. Návrh komise považuji za scestný, protože pár, který si jede do Japonska pro 65. místo, nemá nárok na úhradu nákladů. Mějme soudnost, svaz není dojná kráva pro všechny. A znovu opakuji, reprezentace dříve nedostávala prakticky nic. S Martinem Dvořákem jsme zavedli nový systém a podle veřejně známé tabulky mezi ni rozdělili zhruba 900 tisíc korun. To je první fáze. Druhá fáze je dotace letenek, podmíněná dobrým výsledkem. Třetí fáze jsou speciální odměny za mimořádný, špičkový výsledek jako poděkování za výbornou reprezentaci. Tyto peníze jsou určeny přímo pro daný pár, ne pro klub. Bohužel nám zatím chybí čtvrtá fáze – a to, abychom na ony elitní páry dokázali jako svaz pověsit nějaké logo a zpeněžit jejich marketingový potenciál. To naše svazová servisní firma zatím neuměla zrealizovat.

Není to i tím, že taneční sport bude sponzory vždy hledat obtížněji než fotbal či hokej?

Jistě, taneční sport není tolik zajímavý pro výrobce sportovní obuvi atd., je příliš speciální. Ale sponzoři existují, mnohé páry si je samy dokáží najít, tak proč ne svaz? I když je to těžší, ale všechny sportovní svazy to mají těžší, protože od určité doby peníze z podnikatelské sféry vyschly. Trend je přijít si pro ty peníze ke státu. Mezi rokem 2015 a 2020 se dotace zvýší z dvou miliard na deset a my si pro ně musíme umět přijít. Rád bych tu zmínil roli generálního sekretáře Leoše Siegla, který schytl strašnou kritiku za svou práci a není pochyb, že nějaký nepořádek na sekretariátu byl. Ale pokud jde o dotace, odvedl naprosto perfektní práci, protože jsme navzdory aféře na MŠMT s dotacemi dokázali letos získat o dva miliony více.

Pocítí to nějak i ta nejširší členská základna?

Ano, máme tu Tanec pro všechny, což je štědře dotovaná oblast. 40 klubů dostalo 40 tisíc na rozvoj soutěží TPV. Mimochodem právě kvůli této kategorii jsme také nově nastavili startovné nikoli za pár, ale za jednotlivce, protože na soutěž TPV mohou přijít třeba dvě holčičky nebo holčička s pejskem.

Uvažujete i o nějaké podpoře seniorských kategorií?

Vážíme si seniorského tancování a jejich výsledků, dělají dobré jméno českému tanečnímu svazu a vozí finálová umístění i medaile, avšak finanční podpora seniorských kategorií není naší prioritou. Seniorské neboli veteránské tancování má jiný status, je to hobby pro radost, páry si vydělávají. Proto máme priority u reprezentace a mládeže – a je tak nastavena i podpora od státu. Centrální rozpočet svazu není nafukovací a osobně nevidím ani důvod ani způsob, jak seniorské tancování financovat. Samozřejmě s výjimkou odměn za mimořádné výsledky. Ty si senioři zaslouží a dostávají je stejně jako kdokoli jiný.

Kam ještě tečou peníze?

Máme 14 TV přenosů, za které televizi platíme. Značnou část peněz jsme investovali do mistrovství, kam jsme přivezli zahraniční porotce a zřídili LED panely, celkově to obnáší několik set tisíc pro každý šampionát, ale shodli jsme se, že to byly účelně vynaložené peníze. A pak taky podporujeme mezinárodní soutěže včetně pořádání MS a ME, jednak přímou dotací, jednak za organizátora platíme poplatek WDSF. Považujeme to za prestižní záležitost.

Jste sám organizátor soutěží, takže posíláte peníze tak trochu sám sobě?

Ano, někdo mě nařkne, že posílám peníze sám sobě. Ale myslím, že je to tak správně, protože organizuju velkou soutěž a sám za sebe do toho dávám několikanásobně víc. Pro všechny jsou pravidla stejná. Stejně tak si obhájím, že jsme zrekonstruovali prostory sekretariátu a že jsem si tento jednorázový výdaj dovolil udělat přes vlastní firmu, protože jsem zvyklý si vše ohlídat. V Turecku, když má ministr bratra, který podniká ve stavebnictví a nedal by mu zakázku, stálo by ho to křeslo, že nevěří rodině. Říká se tomu soulad zájmů.

Tenhle princip tureckého hospodářství by u nás byl spíše označen jako střet zájmů.

Ano, ale myslím, že je to pokrytecké a formální, protože to lze na milion způsobů obejít a ještě zinkasovat provizi. Tady jsme vyložili karty na stůl a vše je transparentní.

Když už jsme u té transparentnosti, máte nějakou kontrolu nad platbami za lekce trenérům, na které není vystaven doklad?

Nemáme a jako svaz ani nemůžeme, ale vím, že je to celkem rozšířený jev. Je to šedá ekonomika, daňový únik, na kterém se rodiče podílejí. Jistěže mají vyžadovat doklad – a od 1. března 2018 i budou muset, protože EET se začne vztahovat i na taneční sport.

Přišel jste do tanečního světa z podnikatelské sféry. Co vás na první pohled uhodilo do očí?

Schopnost porotců vytvářet aliance na jeden den. V byznysu se budují dlouhodobější vztahy. Věřím, že to tak jednou bude i tady.

Děkujeme za rozhovor.